

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 154/08-34

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa na neverejnom zasadnutí 24. septembra 2008 prerokoval prijatú sťažnosť spoločnosti G., a. s., Česká republika, zastúpenej Advokátskou kanceláriou I., s. r. o., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 57 Er 578/2007 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 57 Er 578/2007 porušil základné právo spoločnosti G., a. s., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Uznesenie Okresného súdu Bratislava II č. k. 57 Er 578/2007-65 z 27. novembra 2007 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Spoločnosti G., a. s., priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 11 908,32 Sk (slovom jedenásťtisícdeväťstoosem slovenských korún a tridsaťdva halierov), ktorú je Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť na účet Advokátskej kancelárie I., s. r. o., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Odôvodnenie :

I.

Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 154/08-18 z 2. apríla 2008 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti G., a. s., Česká republika (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 57 Er 578/2007.

Podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval ústavný súd túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže tak sťažovateľka v podaní z 12. júna 2008, ako aj okresný súd vo vyjadrení z 26. mája 2008 vyslovili súhlas, aby sa upustilo od ústneho pojednávania.

Z podanej sťažnosti a z jej doplnenia vyplýva, že proti sťažovateľke ako proti povinnej sa vedie na návrh oprávneného R. S. (ďalej len „oprávnený“) okresným súdom pod sp. zn. 57 Er 278/2007 exekučné konanie. Sťažovateľka 3. septembra 2007 podala návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu, že existujú okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku. Uznesením okresného súdu č. k. 57 Er 578/2007-65 z 27. novembra 2007 bol návrh na zastavenie exekúcie odmietnutý. Podľa názoru okresného súdu splnomocnenie, na základe ktorého v mene sťažovateľky konal jej právny zástupca, bolo právnomu zástupcovi udelené vedúcou organizačnej zložky sťažovateľky konajúcou v mene tejto organizačnej zložky, hoci táto nemá právnu subjektivitu, a nie sťažovateľkou samotnou, ktorá je právnickou osobou. Podľa okresného súdu organizačná zložka sťažovateľky bola pri označovaní splnomocniteľa v splnomocnení uvedená ako prvá a až v zátvorke bola uvedená samotná sťažovateľka. Na základe týchto skutočností dospel okresný súd k záveru, že návrh nebol podaný oprávnenou osobou. Vzhľadom na to okresný súd návrh vecne vôbec nepreskúmal, pretože v dôsledku nesprávne posúdenej procesnej vady ho v rozpore so súdnou praxou odmietol. Podľa názoru sťažovateľky označenie

organizačnej zložky v splnomocnení obsahuje obchodné meno sťažovateľky v plnom znení. V označení splnomocniteľa bolo ďalej okrem obchodného mena uvedené aj sídlo sťažovateľky v Českej republike. Preto je sťažovateľka toho názoru, že označenie splnomocniteľa bolo správne. Svoj názor opiera aj o niektoré rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Banskej Bystrici a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Podotýka tiež, že ak okresný súd považoval splnomocnenie za nepostačujúce, mal sťažovateľku vyzvať na doplnenie podania. Okresný súd svojím postupom a uznesením odňal sťažovateľke možnosť konať pred súdom, čím porušil čl. 46 ods. 1 ústavy. Proti uzneseniu okresného súdu v zmysle § 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a § 50 Exekučného poriadku nie je prípustné odvolanie.

Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označeného článku ústavy v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 57 Er 578/2007 s tým, aby bolo uznesenie z 27. novembra 2007 zrušené a okresnému súdu bolo prikázané prerokovať návrh na zastavenie exekúcie z 3. septembra 2007.

Z vyjadrenia predsedníčky okresného súdu sp. zn. Spr. 2059/08 z 26. mája 2008 doručeného ústavnému súdu 30. mája 2008 vyplýva, že zákonná sudkyňa 27. novembra 2007 vydala uznesenie č. k. 57 Er 578/2007-65, ktorým rozhodla o návrhu na zastavenie exekúcie z 3. septembra 2007. Návrh bol podaný Advokátskou kanceláriou I., s. r. o. Návrh na zastavenie exekúcie bol odmietnutý z dôvodu, že tento podala organizačná zložka nemajúca právnu subjektivitu, a tým ani spôsobilosť byť účastníkom konania. Uznesenie bolo doručené organizačnej zložke sťažovateľky v Bratislave 5. decembra 2007.

Z repliky sťažovateľky z 12. júna 2008 doručenej ústavnému súdu 17. júna 2008 vyplýva, že návrh na zastavenie exekúcie z 3. septembra 2007 nebol podaný organizačnou zložkou. Uznesenie okresného súdu malo byť doručené správne právnenému zástupcovi sťažovateľky. Sťažovateľka požaduje náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej sume 12 016,60 Sk (3 úkony právnej služby po 3 176 Sk, 3 režijné paušály po 190 Sk a 19 % dane z pridanej hodnoty zo základu dane 10 098 Sk v sume 1 918,60 Sk).

Ústavný súd prípisom zo 17. júna 2008 doručil oprávnenému sťažnosť, uznesenie o prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, vyjadrenie okresného súdu a repliku sťažovateľky s tým, že mu dal 10-dňovú lehotu vyjadriť sa v merite veci. Oprávnený prípis prevzal 20. júna 2008, avšak možnosť vyjadriť sa nevyužil.

II.

Z uznesenia okresného súdu č. k. 57 Er 578/2007-65 z 27. novembra 2007 vyplýva, že návrh na zastavenie exekúcie z 3. septembra 2007 bol odmietnutý. Podľa názoru okresného súdu návrh na zastavenie exekúcie z 3. septembra 2007 bol podaný Advokátskou kanceláriou I., s. r. o., K., na základe splnomocnenia z 23. mája 2007. Zo splnomocnenia je zrejmé, že ho udelila vedúca organizačnej zložky K. V., ktorá s poukazom na znenie splnomocnenia konala v mene tejto organizačnej zložky (ako splnomocniteľ je najskôr uvedená organizačná zložka so všetkými údajmi, ktoré sa na ňu vzťahujú, a len v zátvorke je uvedený povinný – podnikateľský subjekt s právnou subjektivitou G., a. s.). To znamená, že návrh na zastavenie exekúcie podala organizačná zložka, ktorá nemá právnou subjektivitu, a teda ani spôsobilosť byť účastníkom konania – povinným. Návrh teda podala neoprávnená osoba, a preto bolo potrebné ho odmietnuť.

Zo spisu okresného súdu sp. zn. 57 Er 578/2007, ktorý si ústavný súd zadovážil vo veci sp. zn. Rvp 1771/07, vyplývajú tieto relevantné skutočnosti:

Zo splnomocnenia z 23. mája 2007 je zistiteľné, že „*Spoločnosť G., a. s., - organizačná zložka B., zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I v oddiele Po vo vložke č. 683/B, (zahraničná osoba so sídlom P., ČR, je zapísaná v Obchodnom registri Mestského súdu v Prahe v oddiele B vo vložke 5125), zastúpená K. V., vedúcou organizačnej zložky, týmto splnomocňujeme advokátsku kanceláriu I., s. r. o., K., zapísanú v Obchodnom registri Okresného súdu Košice I v oddiele Sro vo vložke č. 15840/V, aby našu spoločnosť vo veci exekučného konania vedeného na OS BA II pod sp. zn. 57 ER 578/2007 zastupovala...*“.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v... čl. 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podľa § 40 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekútor vyzve toho, kto podal návrh, aby nesprávny, neúplný alebo nezrozumiteľný návrh opravil alebo doplnil v lehote, ktorú určí a ktorá nesmie byť kratšia ako desať dní. Poučí ho aj o tom, ako treba opravu alebo doplnenie urobiť.

Podľa § 40 ods. 2 Exekučného poriadku ak oprávnený napriek výzve exekútora v určenej lehote neopraví alebo nedoplní návrh, v dôsledku čoho nemožno v exekučnom konaní pokračovať, alebo ak nepriloží exekučný titul, súd exekučné konanie na návrh exekútora zastaví. O týchto následkoch musí byť oprávnený poučený.

Podľa § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku sudca alebo poverený zamestnanec súdu uznesením vyzve účastníka, aby nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorú určí, ktorá nemôže byť kratšia ako 10 dní. V uznesení uvedie, ako treba opravu alebo doplnenie vykonať.

Podľa § 43 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ak účastník v lehote podľa odseku 1 podanie neopraví alebo nedoplní a pre uvedený nedostatok nemožno v konaní pokračovať, súd odmietne podanie, ktoré by mohlo byť podľa svojho obsahu návrhom na začatie konania. Ak bolo podanie doplnené alebo opravené v celom rozsahu v súlade s uznesením podľa odseku 1 najneskôr do uplynutia lehoty na podanie odvolania proti uzneseniu o odmietnutí podania, o odvolaní proti tomuto uzneseniu môže podľa § 210a rozhodnúť súd, ktorý ho vydá.

Podľa § 13 ods. 5 Obchodného zákonníka vedúci organizačnej zložky podniku alebo vedúci podniku zahraničnej osoby, ktorý je zapísaný do obchodného registra, je splnomocnený za podnikateľa robiť všetky právne úkony týkajúce sa tejto organizačnej zložky alebo podniku.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové

a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy je vyjadrením základného práva domáhať sa súdnej ochrany. Tento článok ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu. Zároveň v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy sa možno domáhať práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú, pričom však v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy musí byť výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v súlade s ústavou, a súčasne v zmysle čl. 154c ods. 1 ústavy majú príslušné medzinárodné zmluvy vrátane Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd (I. ÚS 22/03).

V tejto súvislosti už ústavný súd judikoval, že výklad a používanie § 43 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Všeobecný súd musí vykladať a používať citované ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Interpretáciou a používaním tohto ustanovenia nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 Občianskeho súdneho poriadku). Občianske súdne konanie sa musí v každom jednotlivom prípade stať zárukou zákonnosti a slúžiť na jej upevňovanie a rozvíjanie (§ 3 Občianskeho súdneho poriadku). Prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí do procesných úkonov účastníkov, ktoré nemajú oporu v zákone, ktoré idú nad rámec zákona alebo nemajú základný význam na ochranu zákonnosti, nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu. Sám Občiansky

súdny poriadok to vyjadruje tak, že umožňuje odmietnuť podanie podľa § 43 ods. 2 len vtedy, ak v konaní nemožno pre nedostatky podania pokračovať. Pokračovanie v konaní treba chápať ako možnosť súdu konať a rozhodovať bez zásadnejších prekážok, akými sú neodstrániteľné alebo neodstránené nedostatky podaní (mutatis mutandis I. ÚS 139/02).

Jadrom podanej sťažnosti je tvrdenie, podľa ktorého označenie povinnej osoby v splnomocnení pre advokáta, na základe ktorého advokát podal návrh na zastavenie exekúcie z 3. septembra 2007, bolo správne, a preto postup okresného súdu, ktorý návrh odmietol, treba považovať za porušenie označeného základného práva podľa ústavy.

Podľa názoru okresného súdu zo splnomocnenia vyplýva, že poverenie dala organizačná zložka sťažovateľky nie v mene sťažovateľky, ale v mene organizačnej zložky nemajúcej právnu subjektivitu, a teda ani spôsobilosť byť účastníčkou konania.

Hoci predmetom sporu medzi účastníkmi konania je otázka správneho označenia subjektu domáhajúceho sa zastavenia exekučného konania, ústavný súd považuje za potrebné zaoberať sa najprv procesnoprávnym spôsobom, ktorým okresný súd v danej veci postupoval a rozhodol.

Z uznesenia okresného súdu č. k. 57 Er 578/2007-65 z 27. novembra 2007 vyplýva, že bolo rozhodnuté výrokom, ktorým bol návrh na zastavenie exekúcie odmietnutý. Z uznesenia nevyplýva žiadne označenie právneho predpisu, na základe ktorého okresný súd postupoval práve takýmto procesnoprávnym spôsobom.

Exekučný poriadok, ktorý je samostatným procesnoprávnym predpisom upravujúcim exekučné konanie, v ustanovení § 40 pamätá výslovne iba na prípady nesprávnych, neúplných alebo nezrozumiteľných návrhov na vykonanie exekúcie. V týchto prípadoch je exekútor povinný vyzvať toho, kto podal návrh, aby nesprávny, neúplný alebo nezrozumiteľný návrh opravil alebo doplnil v lehote, ktorú určí a ktorá nesmie byť kratšia ako desať dní. Je tiež povinný poučiť ho aj o tom, ako treba opravu alebo doplnenie urobiť. Ak oprávnený napriek výzve exekútora v určenej lehote neopraví alebo nedoplní návrh, súd exekučné konanie na návrh exekútora zastaví.

Vzhľadom na citované ustanovenie jeden z možných postupov bol taký, aby okresný súd na základe analógie použil ustanovenie § 40 Exekučného poriadku v súvislosti s podaným návrhom na zastavenie exekúcie.

Ďalší možný postup vyplýva zo skutočnosti, že Exekučný poriadok vôbec neupravuje zastúpenie účastníkov exekučného konania. Uvádza iba v ustanovení § 39 ods. 1 druhej vety, že návrh na vykonanie exekúcie musí obsahovať okrem iného bydlisko zástupcov. Preto prichádza do úvahy aj možnosť aplikácie ustanovenia § 43 Občianskeho súdneho poriadku.

Vychádzajúc z uvedených skutočností sa zdá, že okresný súd postupoval v danej veci podľa § 43 Občianskeho súdneho poriadku, keďže konanie o návrhu na zastavenie exekúcie nezastavil, ale návrh odmietol. Vzhľadom na to, že absentuje akékoľvek právne odôvodnenie tohto uznesenia, treba uznesenie považovať za nepreskúmateľné pre jeho zjavnú neodôvodnenosť z právneho hľadiska. Táto okolnosť sama osebe znamená porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Nie je úlohou ústavného súdu vykladať zákony, lebo táto právomoc primárne prináleží všeobecným súdom. Preto všeobecné súdy sú v prvom rade oprávnené stanoviť, na základe akých právnych predpisov treba postupovať pri odstraňovaní chýb v podaniach v exekučných veciach.

Ústavný súd považuje v súvislosti s už pertraktovanou otázkou za rozhodujúcu tú skutočnosť, že tak v prípade aplikácie § 40 Exekučného poriadku, ako aj v prípade aplikácie § 43 Občianskeho súdneho poriadku bolo povinnosťou exekútora, resp. súdu vyzvať sťažovateľku na odstránenie vady podania spočívajúcej v údajne nesprávnom označení povinnej osoby v splnomocnení pre advokáta. Z obsahu spisu okresného súdu je však zrejmé, že sa takto nepostupovalo. Aj táto skutočnosť sama osebe bez ďalšieho postačuje na záver o porušení základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, lebo sťažovateľke bola odopretá súdna ochrana postupom, ktorý nebol v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Nemožno súhlasiť s názorom okresného súdu, podľa ktorého zo splnomocnenia z 23. mája 2007 má vyplývať, že bolo udelené v mene organizačnej zložky sťažovateľky, nie teda v mene samotnej sťažovateľky majúcej právnu subjektivitu. Z textu splnomocnenia nemožno mať pochybnosti o tom, že bolo udelené sťažovateľkou. Je to tak preto, že podľa jeho znenia sťažovateľka („*Spoločnosť G., a. s.*“) prostredníctvom svojej organizačnej zložky, resp. prostredníctvom vedúcej tejto organizačnej zložky udeľuje splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľky vo veci exekučného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 57 Er 578/2007. Formulácia uvedená v splnomocnení bezpochyby korešponduje ustanoveniu § 13 ods. 5 Obchodného zákonníka, podľa ktorého vedúci podniku zahraničnej osoby, ktorý je zapísaný do obchodného registra, je splnomocnený za podnikateľa robiť všetky právne úkony týkajúce sa organizačnej zložky alebo podniku. Výklad, ktorý si osvojil v tejto otázke okresný súd, považuje ústavný súd za prehnane formalistický, ktorý vo svojich dôsledkoch zasiahol do samej podstaty základného práva na súdnu ochranu s účinkami *denegationis iustitiae*.

Zo všetkých uvedených dôvodov preto došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (bod 1 výroku nálezu).

Podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo slobody porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Ústavný súd berúc do úvahy citované ustanovenia zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 57 Er 578/2007-65 z 27. novembra 2007 a vec vrátil na ďalšie konanie, v ktorom bude okresný súd viazaný vysloveným právnym názorom ústavného súdu (bod 2 výroku nálezu).

Sťažovateľka požiadala o priznanie trov právneho zastúpenia advokátom v celkovej sume 12 016,60 Sk.

Ústavný súd považoval za možné priznať sumu 11 908,32 Sk, a to za 3 úkony právnych služieb v roku 2008 po 3 176 Sk (prevzatie a príprava zastúpenia, sťažnosť a stanovisko k vyjadreniu okresného súdu), za 3 režijné paušály po 190 Sk a za 19 % daň z pridanej hodnoty počítanú zo sumy 9 528 Sk, teda čiastku 1 810,32 Sk (bod 3 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2008